

Йовка. — Приближава, пакъ ѝ хваща ржцѣтъ. Изслушай ме, Мара, азъ те увѣрявамъ, че — —
 Мара. — Повдига измжчена глава. Че — —

Кжсо мълчанне.

И двѣтъ срѣщатъ погледи.

Йовка. — Мара, прости ме! Това бѣше само — —
 Мара. — Какво!

Йовка. — Нищо — — нищо нѣма. такава — —
 Мара. — Нищо!

Йовка. — Съвсѣмъ нищо! Азъ само тѣй — —
 Мара. — А той?

Йовка. — Още днесъ заминавамъ.

Мара. — Сломена, ала нѣщо ѝ отлеква. Заминавашъ?!

Йовка. — Щомъ тѣй тежко падна върху тебе мое-
 то искрено и невинно изявление.

Мара. — Още не дошла на себе си. само въздѣхва

Йовка. — Галейки ржката ѝ. Кажи ми отлекна ли ти сега?

Мара. — Да ми отлекне!

Йовка. — И, сигурь, ти вече нѣма да пропустнешъ
 друга жена въ кжщата си.

Дълго мълчанне.

Мара. — Упомнила се, досрамѣва я и свежда на пода погледъ.

Йовка. — Мара, сега слѣдъ като знаешъ, че азъ
 заминавамъ, бжди тѣй откровена и ми кажи, защо —

Мара. — Мислишъ, че всичко е свършено?

Йовка. — Щомъ замина.

Мара. — А Борьо?

Йовка. — Съ болка. Борьо!

Мара. — Да! — — Той — — Той какъ ще понесе
 раздѣлата! Ти си тѣй нуждна тукъ сега, когато болестъ-
 та му е тѣй напрѣднала и —